

2. «Рукавичка»

Ремез був молодий, метушливий і трохи чепурний. Ну, тобто такий, яким може бути тільки ремез. Я назвав би його, може, Русланом. Гарне ім'я для ремеза — Руслан.

Це була його перша самотійна весна, коли треба було шукати собі пару й облаштувати гніздо. Та Руслан ніяк не міг визначитися, яка з дівчаток, із якими вони разом поверталися із зимівлі, подобається йому дужче. Всі такі красиві, всі такі таємничі... І всі спинилися неподалік, на одному величенькому озері, береги якого густо вкриті вербами.

Тож Руслан часу не гаяв — обравши «свою» вербу, одразу ж узявся за гніздо.

Сам ремез, щоб ви знали, — пташка непоказна. Дрібонький, вертлявий, між густого вербового віття його навіть якщо випадково й помітиш, то він одразу й зникне. Найменший з усіх синиць. Зате гніздо в нього знамените! Він обирає на вербі, в гущавині, найгнучкішу гілку і на самому її тоненькому кінці плете з тополиного та очеретяного пуху м'якеньку, але дуже міцну «рукавичку». Жоден дощ у ній не страшний, і жоден хижак туди не добереться. А що вітер гойдатиме, то тільки на краще — заодно й діток заколише.

Отож, плів Руслан «рукавичку», а тим часом його обсїдали сумніви: «А що, як ремезиха, — назвімо її бодай Оксаною, — не захоче зі мною дружити і в цьому гнізді оселитися? А що, як захоче інша ремезиха, — назвімо її бодай Галею? — От тільки Галя сюди не піде, бо на цих вербах Оксанина територія, а Галя — по інший бік берега».

Отак вагався наш Руслан, а тоді зважився: почав паралельно по інший бік берега ще одну «рукавичку» плести, таку само гарну, зручну й безпечну. І, звісно, не проминав нагоди вечорами то Оксані, то Галі ремезячих серенад поспівати. Простенька, звісно, пісня в ремеза — не така мелодійна, як, скажімо, в сусідки-синьошийки, і не така гучна, як у сусідки-очеретянки, — а проте приємна: «Ці-ці-ці-ці, цїнь-цїння! Цїнь-цїння!»

І врешті таки доспівався: залетіла Оксана в його «рукавичку», обмостилася там і взялася «хоботок» до входу доплітати — щось на кшталт передпокою. Дівчатка-ремезихи так завжди роблять, обравши собі судженого. А гнізда без «хоботка» так і лишаються «парубочими».

Ото вже щасливий був наш ремез Руслан, ото вже вицвірінкував!

Доплела Оксана «хоботок» та й каже:

— Тепер я тут яєчка відкладу і буду нам діток висиджувати. Тож у домі має бути стерильна чистота. Тобі тепер заходити у гніздо зась! Ти ж літаєш де попало, ще якої зарази в дїм принесеш. Ото лови нам мушок, і побільше, й осюди, в передпокій, подавай, а ми з дітками їх звідси забиратимемо.

— То це виходить, що я діток своїх і не побачу, доки вони не вилетять? — розгубився Руслан.

— Виходить як виходить, — відрубала Оксана. — Лети й без мушок не повертайся. Швидко! — І сховалася в гнізді.

— Але ж... ТАК НЕЧЕСНО! — на повен голос заволав Руслан. Та марно — Оксана й не обїзвалася.

Цілий день гасав ремез над озером, ловлячи поживу і доставляючи її до «хоботка». А ввечері сїв на гілку поруч і зажурився: якщо дружина в рідний дїм не пускає, то де ж йому тепер ночувати?

І тут його мов обухом ударила думка: «Друге гніздо! Це ж не дай Боже Галя до нього свій “хоботок” доплела...»